

γαιδουροπόδαρο τό, Κυκλ. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 434 Μπριγκ. Δημητρ. γαδαροπόδαρο Δαρδαν. (Ὁφρύν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ποδάρι.

Εἶδος θαλασσίου ὀστρακοδέρμου ὁμοιάζοντος πρὸς ὀπλὴν ὄνου. Συνών. γαιδουροπόδι.

γαιδουροπόδης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πόδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ης.

Ὁ ἔχων πόδας ὁμοιάζοντας πρὸς τοὺς πόδας τοῦ ὄνου.

γαιδουροπόδι τό, Κεφαλλ. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 434 γαιδουρόποδο Ἀττικ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Βυζ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. 434 Δημητρ. γαδαρόποδο Πελοπν. (Πάτρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πόδι.

Γαιδουροπόδαρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροποντικός ἐπίθ. ἀμάρτ. γαδουροποντικός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδουροποντικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ος.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ μέγαν ποντικόν: Ἄσμ.

Κ' ἐκείνου τὸ παπούτσ' ἔχει τριῶ λογιστὸν τουμάρι καὶ γάττικο καὶ σκύλλικο καὶ γαδουροποντικός (σκαυπτικόν).

γαιδουροποντικός ὁ, ἀμάρτ. γαδαροποντικός Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ποντικός.

Μέγας ποντικός.

γαιδουρόπορδο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πορδή.

Εἶδος λυκοπέρδου (lycoperdon), ὅπερ νομίζεται ὅτι φυτρώνει, ὅπου κοπρίση ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλεποπορδή.

γαιδουροπούλαρο τό, Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.) κ. ἄ. γαδουροπούλαρο Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) γαδ'ρουπούλαρον Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ. γαδαροπούλαρο Σκυρ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πουλάρι.

Νεογνὸν ὄνου. Συνών. γαιδουράκι 1, γαιδουροπουλλάκι, γαιδουροπούλλι.

γαιδουροπουλλάκι τό, ἀμάρτ. γαιδουροπούλλι Πελοπν. (Κόκκιν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδουροπούλλι ἢ γαιδουρόπουλλο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — άκι.

Γαιδουροπούλαρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροπούλλι τό, γαιδουροπούλλιν Πόντ. (Κερασ.) γαδουροπούλλι πολλαχ. γαδ'ρουπούλλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) γαδ'ροπούλλιν Πόντ. γαδ'ροπούλλι Πόντ. γαδουρόπουλλο Ζάκ. Πελοπν. (Βαμβακ. Μεσσ. Περιθώρ.) — Λεξ. Βλαστ. 421 γαδουρόπ'λλον Πόντ. (Οἶν.) γαδουρόπ'λλο Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. γαδουρόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — πουλλι — πουλλο.

Νεογνὸν ὄνου ἢ μικρὸς ὄνος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδουράκι καὶ γαδαροπούλαρο.

γαιδουρόπουλλο, ἰδ. γαδουροπούλλι.

γαιδουροπρασῖνα ἢ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πρασῖνα.

Ἡ ἀγρία φασκομηλιά.

γαιδουροπρόβατα τά, ἀμάρτ. γαδουροπρόβατα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πρόβατα.

Ὅνοι καὶ πρόβατα ὁμοῦ.

γαιδουροπροβγά ἢ, ἐνιαχ. ἄδουροπροβγά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ προβγά.

Δέρμα ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρέα 2.

γαιδουροπροβέντζα ἢ, Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ προβέντζα.

Ἰσχυρά θύελλα καὶ μεταφ. ἰσχυρά λογομαχία: Φρ. Ἡ πολλὴ κουβέντα φέρνει γαδουροπροβέντζα.

γαιδουροπρόσωπο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πρόσωπο.

Πρόσωπον ὄνου.

γαιδουροπρόσωπος ἐπίθ. Πόντ. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πρόσωπο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ος ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γαδουροπρόσωπο.

Γαδουρομούτρη 2, ὁ ἰδ.

γαιδουροσάλιαγκας ὁ, ἀμάρτ. γαδαροσάλιακας Θάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σάλιαγκας.

Μέγας κοχλίας μὲ μαῦρον ὄστρακον.

γαιδουροσάμαρο τό, σύνθηθ. γαδ'ρουσάμαρον βόρ. ἰδιώμ. γαδαροσάμαρο πολλαχ. γααρσοσύμαρο Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σαμάρι, παρ' ὃ καὶ σουμάρι.

Σάγμα ὄνου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

γαιδουροσαμαρωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαδ'ρουσαμαρωμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ σαμαρωμένος μετοχ. τοῦ ρ. σαμαρώνω.

Ὁ ἔχων εἰς τὴν ράχιν τοῦ σάγμα ὄνου: Ἀνθρουπους γαδ'ρουσαμαρωμένους (ἐκ παραδ.)

γαιδουροσέλινο τό, ἀμάρτ. γαδαουσελ'νον Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σέλινο.

Εἶδος χόρτου ὁμοίου πρὸς τὸ σέλινον ἀλλὰ μὴ ἐδώδιμον.

γαιδουροσκελίδα, ἰδ. γαδουρο — Α3.

γαιδουροσκελιδάρα, ἰδ. γαδουρο — Α3.

γαιδουροσκελιδούκλα, ἰδ. γαδουρο — Α3.

γαιδουροσκλημέος ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σκλημέος.

Γυμνὸς κοχλίας. Συνών. γυμνοσάλιαγκας.

* **γαιδουροσκοινεῖα** ἢ, γαδουροσσοινεῖα Αἰγιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σκοινί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — εἰα, δι' ἣν ἰδ. — εἰα, ἢ ἐκ τοῦ γαδουρόσκοινο.

Μέτρον ἴσον πρὸς τὸ μῆκος τοῦ γαδουρόσκοινο.

γαδουρόσκοινο τό, ἀμάρτ. γαδουρόσκοινο Κίμωλ. Μῆλ.



Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σκοινί.

Σχοινίον τὸ ὁποῖον φέρουν τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ ἡμιόνων πρὸς φόρτωσιν μήκους ὀκτὼ μέχρι δέκα ὀργυῶν. Συνών. γαιδουροτριχῆ.

γαιδουροσκούτι τό, Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σκουτί.

Μάλλινον ὕφασμα τιθέμενον εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου κατάσαρκα ὑπὸ τὸ σάγμα ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ ψύχους.

γαιδουρόσογο τό, πολλαχ. γαδουρόσο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σόι.

Γένος εὐτελές, οἰκογένεια χυδαία. Συνών. γαιδουρογενεῖα, μουλαρόσογο, παλαιόσογο.

γαιδουροσομιγᾶλδς ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σομιγᾶλδς.

Κοχλίας ἄνευ ὀστράκου διαιτώμενος συνήθως εἰς ὑγρὰ μέρη.

γαιδουρόσπινος ὁ, Ἀττικ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.)

γαιδουρόσπινα ἡ, Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σπίνος.

Τὸ πτηνὸν κοκκοθραύστης.

γαιδουρόσταβλος ὁ, ἀμάρτ. γαδαρόσταβλος Λεξ.

Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ στάβλος.

Στάβλος, μάνδρα ὄνων. Συνών. γαιδουροκέλλι, γαιδουρόμαντρα.

γαιδουροστάσι ἡ, ἀμάρτ. γαιδουροστάς Στερελλ.

(Ἀράχ.).

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ στάσι.

Μέρος ὅπου στέκονται γαῖδούρια, ὄνοστάσιον.

γαιδουροσύνη ἡ, πολλαχ. γαιδ'ρουσύν' πολλαχ.

βορ. ἰδιώμ. γαιδουροσύνᾱ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γαδουροσύνῃ Κύπρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Πόππλετ. γαουροσύνῃ Κύπρ. γαιδ'ρουσύνῃ Πόντ. γαιδ'ρουσύνᾱ Πόντ. γαιδαρουσύν' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι.

Βάναυσος συμπεριφορὰ, χυδαιότης, ἀπρέπεια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράδα I καὶ γαιδουράδα II.

γαιδουρόσφακα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. γαι-

δουροσφάκα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. γαιδουροσφάκα Λεξ. Δημητρ. γαιδουροσφάκα ΠΓεννάδ. 999 γαιδαρόσφακα Λεξ. Δημητρ. γαιδουρόσπακα Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ σφάκα.

Τὸ φυτὸν γαιδουροσφάνα, ὁ ἰδ.

γαιδουρότξονο τό, Πελοπν. (Ἀράχ. Πυλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τξόνι.

Μεγάλο στρουθίον.

γαιδουρότῃ ἡ, ἀμάρτ. γαιδουρότῃ Πόντ. γαιδα-

ρότῃ Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι.

Γαιδουροσύνῃ, ὁ ἰδ.

γαιδουροτόμαρο τό, κοιν. γαιδ'ρουτόμαρου βόρ.

ἰδιώμ. γαδουροτόμαρο πολλαχ. γαδαροτόμαρο ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τομάρι.

Δέρμα ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρέα 2.

γαιδουρότοπος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τόπος.

Περιφέρεια εἰς τὴν ὁποίαν γεννῶνται πολλοὶ ὄνοι.

γαιδουρότριχα ἡ, κοιν. γαιδ'ρότριχα βόρ. ἰδιώμ.

γαδουρότριχα πολλαχ. ἄδουρότριχα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γααρότριχα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τρίχα.

Τρίχα ὄνου.

γαιδουροτριχῆ ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τριχῆ.

Γαιδουροσκούτι, ὁ ἰδ.

γαιδουροτρώγομαι ἀμάρτ. γαιδουροτρώομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. τρώγομαι, δι' ὃ ἰδ. τρώγω.

Μέσ. ἀλληλοπαθ. ἀλληλοὑβρίζομεθα φιλονικούντες: "Ὁλη μέρα γαιδουροτρώομαι" εἰς ἐκεῖν τὸ σπῖτι. Ἐνὶ πάλε ἐγαδουροφαωθήκαμε οἱ γειτόνοι μας.

γαιδουρούδι τό, ἀμάρτ. γαιδ'ρούδ' Μακεδ. (Σέρρ.

Χαλκιδ.) γαουρούδι Κύπρ. γαδαρούδ' Θράκ. (Αἰν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὔδι.

Γαιδουράκι I, ὁ ἰδ.

γαιδουρούλλι τό, Βιθυν. (Προῦς.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὔλλι.

Γαιδουράκι I, ὁ ἰδ.

γαιδουρόφαγο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φαεῖ.

Φαγητὸν κακῆς ποιότητος.

γαιδουροφάγος ὁ, ἀμάρτ. γαιδ'ρουφάος Β.Εὔβ.

γαουροφάς Κύπρ. ἄδουροφάς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ - φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ τρώγων κρέας ὄνου Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. 2) Ἐκεῖνος ποῦ κακομεταχειρίζεται καὶ καταπονεῖ τοὺς ὄνους δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας Β.Εὔβ.

γαιδουροφάγωμα (I) τό, ἀμάρτ. γαιδουροφάωμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροτρώγομαι.

Ἀγρία φιλονικία, καθ' ἣν ἀνταλλάσσονται χυδαῖαι ἐκφράσεις.

γαιδουροφάγωμα (II) τό, Στερελλ. (Ἀράχ.) γαιδουροφάωμα Κεφαλλ. γααροφάωμα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φάγωμα.

1) Φάγωμα ὄνου, ὅταν οὗτος εἰσερχόμενος εἰς ἄμπελον καταφάγῃ τὰ κλήματα Κῶς Στερελλ. (Ἀράχ.) 2) Ἐξάνθημα τῶν χειρῶν μὲ ἰσχυρὸν κνησμόν Κεφαλλ. Πβ. γαιδουρολεχῆνα, γαιδουρόψωρα.

γαιδουροφαγώμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδουροφαωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ ὄνου φαγώμενος (ἐκ μεταφ. τῶν ἀπομειναρίων τῆς τροφῆς του), ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἔχουν ξεσχισθῇ τὰ φορέματα.

